

EEN VIOOL

Op een veiling werd op een bepaald moment een oude viool geveild.¹⁾

De veilingmeester hield de oude viool omhoog, deze zag er niet uit, stoffig, met losse snaren, waar, als je ze aan raakt, een jammerend geluid uit zou komen.

De veilingmeester vroeg “**Wie biedt**”

En uit de zaal klonk, met enige aarzeling,
1 Euro, 2 Euro, 3 Euro.....

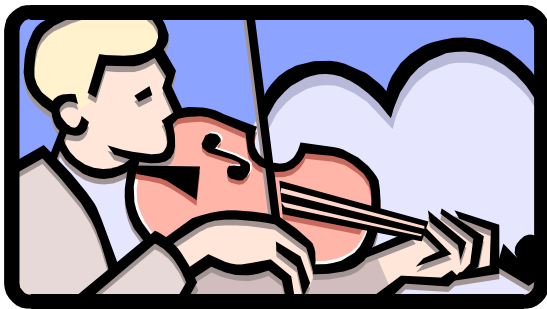
Niemand wist eigenlijk wat ze met deze viool aanmoesten?

Van achter uit de zaal kwam een oude man naar voren.

Hij liep naar de veilingmeester en nam de viool van hem over.

De oude man nam een doek uit zijn zak waarmee Hij voorzichtig het stof er afhaalde, spande de snaren, pakte de strijkstok en begon de snaren van de viool te strelen.

De muziek, het geluid, wat de oude man uit de viool haalde, was zo mooi, bijna hemels.

Was dat nu die oude stoffige viool?

Wie was deze man?

Hij was de Maker, de Meester.

Hij wist meer van de viool. Hij kende hem vanaf het ontstaan. Hij kende de geluiden en wist ook hoe het hem verder was vergaan, hoe hij uiteindelijk hier terecht was gekomen.

De mensen in de zaal hadden, tijdens de bezichtiging, alleen de viool gezien en de verhalen, de kritiek, gehoord.

Maar ze hadden nooit de viool gehoord.

Maar nu hadden ze *zelf* zijn geluid gehoord.

DE MEESTER ZELF HAD HEM
AANGERAAKT EN HEM IN EERE
HERSTELD.

“**Wie biedt**” vroeg de veilingmeester opnieuw?
10 DUIZEND,
20 DUIZEND,
30 DUIZEND

HET WAS DE AANRAKING VAN DE
MEESTER DIE HET VERSCHIL MAAKTE.

Men kan zich voelen als deze viool, geschapen om te leven met de Meester.

Maar je gaat je leven tegemoet. Je probeert te leven met vallen en opstaan. Je krijgt met van alles te maken. Je wordt gebruikt, misbruikt, je vertrouwen in mensen wordt wantrouwen. Je trekt je terug, je weet je verantwoordelijk voor verschillende zaken maar eigenlijk ben je eenzaam en alleen.

Je wordt stoffig en de snaren zijn niet meer gespannen. De mensen om je heen, geven geen cent meer voor je en eigenlijk weten ze niet eens precies waarop ze bieden.

Ze hebben van alles gehoord maar niet het geluid van de viool zelf.

Gelukkig is er *die* Meester, die weet wie je bent en hoe je zou klinken bij de juiste aanraking.

Hij kent je zitten en je opstaan en weet van verre je gedachten.²⁾

Hij wist/weet het allemaal. Hij was er bij, bij het vallen, en het waarom, en bij het opstaan en de blijdschap daarvan.

Hij omgeeft je van achteren en van voren en Hij legt Zijn hand op je.

Je begrijpt er niets van maar het is er wel!

Dit te weten kan voor altijd je leven veranderen.

“Hem kun je niets op Zijn mouw spelden”.

“Doorgrond mij, O God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten, zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg.”

Ben je hier bang voor, dat Hij je zo goed kent, of ben je er juist blij mee.

Voor mij is het de VREDE van Hem in mijn hart die alle verstand te boven gaat.³⁾

namens een
Een viooltje.

1) Aanleiding is een lied van de Continental Singer “The touch of the Masters hand”

2) Psalm 139

3) Filippenzen 4: 4-7